

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Năm

Thúy Minh lật đật ra cổng đón bạn. Khi nãy cô ngồi trên xích đu dỗi mắt, thấy bóng dáng Cẩm Lệ thấp thoáng ở xóm nhà hàng kia. Hai cô chào hỏi rồi tíu tít vừa nói cười vui vẻ vừa chậm chậm đi vào nhà. Cẩm Lệ đưa xách tay quà bánh cho Thúy Minh:

- Em đem tặng cháu Ái Bình...

Thúy Minh đỡ giỏ quà nặng, cười tươi:

- Cẩm ơn nghe Cẩm Lệ. Em khách sáo quá rồi, cho má nó chớ nhiều quá như vậy cháu ăn sao hết...

Cẩm Lệ nhìn qua bờ sông bên kia, chớp làn mi cong, rồi chỉ tay hỏi:

- Bên kia là bến Nhị Kiều khải không chị?

Thúy Minh gật đầu. Cẩm Lệ rảo mắt nhìn quanh từ hàng rào vào đến nhà trước...

Nhà Thúy Minh trên vùng đất rộng rãi, nằm bên bờ của dòng sông Cái Khê ngang bến Nhị Kiều. Ngôi nhà ngói gọn nằm sâu trong rào bốn bên, của cuộc đất hình chữ nhật. Chiều ngang chừng mười bốn thước giáp ranh với hai bên nhà hàng xóm. Từ cổng rào trước cửa chạy ra chí hàng rào sau nhà, phải nhiều hơn chiều ngang năm bảy thước. Cẩm Lệ nghe Thúy Minh bảo mua cái nhà này lại của người ta với giá hai mươi ba (23.000\$) ngàn đồng. Vàng lá Kim Thành lúc đó ba trăm năm mươi đồng (350\$) một lượng. Đó là cái nhà ngói nhỏ, cất kiểu xưa, nhưng chắc chắn cao ráo và sáng sủa nhờ có nhiều cửa sổ. Đường đi ở giữa từ cổng rào vào, hai bên có trồng mỗi thứ một vài cây kiểng ngoài đất, hay trong những chậu sành lớn như: hoa hướng dương, hoa trang, cúc, vạn thọ, nở ngài... Và khóm phù dung kể bên sân lãng sát bờ rạch sau nhà. Giữa sân gần ranh đất có cây xoài cát đen chiết nhánh sai trái, quần nhánh là đà mặt đất.

Thấy Cẩm Lệ nhìn cây trái trồng rải rác hai bên lối vào nhà, Thúy Minh chỉ tay bảo:

- Đây là mận da người có bông trắng, trái chín ngọt lắm mà chủ cũ nói lấy giống từ Sa-đéc... Còn bên hông nhà Cẩm Lệ thấy cây vú sữa dây có tàn lớn đó? Trái non màu xanh ngọc thạch, khi chín sẽ trở màu nâu tím nhiều sữa vỏ mỏng và rất ngọt.

Nhà của Thúy Minh vách tường quét vôi màu mỡ gà. Nền nhà lát gạch tàu từ phòng khách vào đến tận bếp. Khi bước lên hàng ba, Cẩm Lệ thấy bên trái có chiếc xích đu bằng cây rộng hai người ngồi, bên phải có cái võng treo tòn ten trên cái giá bằng sắt rào áp chiến lược làm thành. Cả hai bên đều có chiếc bàn nhỏ bốn chân bằng gỗ tạp, để người nằm võng hay xích đu có thể để ly nước, tách trà hay tờ báo...

Bước vào nhà là hai cánh cửa lớn lá sách bằng cây. Bên trái và bên phải có cửa sổ, treo hai tấm màn voan màu xanh da trời. Phòng khách có đặt bộ sa-lông bằng gỗ chân quỳ, gồm có bốn cái ghế lớn và một cái bàn hình bầu dục ở giữa. Dưới mặt bàn của ghế có đóng những thanh cây suôn để sách, báo, nguyệt san...

Sát tấm vách tường chắn ngang để phân biệt buồng ngủ, có kê cái tủ lùn, dài, ba mặt kiếng, bên trong chưng bày đồ cổ ngoạn... Trên tủ có thờ ảnh Phật Thích Ca trong khung kiếng. Trên đầu bức ảnh đức Phật tỏa hào quang, trái tai dài, miệng tươi nét hiền lành an nhiên. Trước ảnh là lư nhang nhỏ hình tròn, bằng đồng có trạm trổ kỳ lân. Và kế bên ảnh Phật về phía sau một chút có bình thủy tinh cắm bông huệ trắng phảng phất hương thơm.

Cửa buồng buồng xuống tấm màn trúc vẽ hình cô lái đang chèo đò. Họa sĩ vẽ dòng sông dài mây trời in đầy nước trong xanh... Cô lái đò có đôi mắt to, và miệng cười chúm chím, ngã người về phía trước, trong tư thế đang chèo. Cô mặc quần đen, áo túi lỡ, chiếc nón lá bài thơ che mắt một phần của mái tóc thề.

Họa sĩ thật tài tình, chỉ dùng cọ, màu... mà khéo léo dẫn dắt kẻ thường lãm có cảm tưởng như người thật bên ngoài.

Nhà có hai người lớn và một đứa bé lú lo tối ngày. Có kệ sách, có hoa tươi nằm trong cảnh sắc tươi vui, trẻ trung, yêu đời... Nhưng Cẩm Lệ cảm thấy như thiếu vắng cái gì đó, dù bao trùm không gian êm đềm trang nhã, yên tĩnh! Có phải chăng “*Người buồn thì cảnh cũng buồn/ Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ?*” Bởi cô chạnh lòng? Phải, chắc tại vì tâm tình cô đang lúc rối rắm muộn phiền! Cẩm Lệ nén không phát ra tiếng thở dài. Cô vỗ nhẹ vào vai Thúy Minh, cười bảo:

- Hèn gì nghe cô dựng (Ông bà bác sĩ Thuần) bảo là họ đã gọi ý chị đến ở cái nhà để trống phía sau đường đường, mà chị đã từ chối. Thì ra bây giờ em mới biết, chỗ ở của chị thật là thơ mộng! Đây không phải là đảo viên, hay vườn ngự uyển trong cung đình của vua chúa. Nhưng nơi đây có cái êm đềm thoải mái của nó. Khi trăng lên chị ngồi vông ngắm hàng liễu rũ bên kia sông. Những chiếc đò chèo lác đác đưa khách nhàn du thật tuyệt quá... Không kể những lúc thuyền ai thổi sáo lá lướt trên sông trong đêm vắng, hoặc thuyền khách nhàn du nhã hứng ca hát... Xuôi dòng sông lồng bóng trăng thanh sóng nước lững lờ...

Thúy Minh vui tươi nhìn Cẩm Lệ:

- Đó là nhận xét nhạy bén qua người có tâm hồn nghệ sĩ, thi nhân như bạn... Chớ tôi phàm phu tục tử làm gì biết thưởng thức như cô vừa diễn tả... Nhưng thật sự tôi thích cái tĩnh lặng ở chốn này lắm. Cẩm Lệ nghĩ coi, mình có nhà mà đem cho mượn, hoặc để trống rồi đến ở nhờ nhà người ta... Thiệt không tiện chút nào, như vậy là tham lam và lợi dụng lòng của người tốt... Nếu là mình, chắc bạn cũng sẽ có ý nghĩ như vậy, có đúng không?

Ái Bình đứng trong cửa buồng hé màn len lén nhìn khách lạ... Nhưng chỉ một chút thôi, nghe mẹ gọi:

- Ái Bình đâu, ra chào dì Cẩm Lệ người thường gọi quà, bánh cho con đó... Ra đây đi con...

Thấy Ái Bình, Cẩm Lệ vỗ lấy con bé ẵm đưa lên cao:

- Mèn ơi, con bé xinh như con búp bê Nhật, và dễ thương quá chị à...

Chồm lấy gói kẹo cam trong túi xách trên bàn đưa cho Ái Bình, Cẩm Lệ ngọt giọng hỏi:

- Cháu tên gì? Bao nhiêu tuổi... có thương dì Cẩm Lệ không nào

Con bé mặt mày sáng rỡ, môi mọng đỏ, má hồng phúng phính đưa mấy ngón tay:

- Ba tuổi... Cháu thương kẹo...

Cả khách lẫn chủ phá lên cười với câu trả lời ngây ngô của đứa bé. Vú cũng chào khách rồi ẵm Ái Bình ra sân chơi, để cô chủ cùng khách ăn cơm và thông thả và hàn huyên tâm sự... Nhưng con bé nhả mặt không chịu, vùng ra khỏi tay vú, chạy lại nắm áo mẹ... Thúy Minh ẵm con lên hôn rồi bảo nhỏ, và thả con xuống:

- Ngoan, ra vú mở kẹo cho... Để mẹ nói chuyện với dì, con ngoan nghe lời, mẹ thương...

Con bé mở mắt tròn xoe, gật đầu rồi đi ra với bà vú.

Cẩm Lệ thấy trên chiếc bàn tròn đánh vệt ni màu gỗ, trên đĩa lớn trái cây khéo lựa chọn nên trái tươi, màu đẹp, như: xoài cát đen no nướng chín vàng, chùm chôm chôm đỏ, măng cụt màu nâu, ổi sá-lị da xanh... thật đẹp mắt. Bên cạnh đĩa trái cây còn đặt trên hai đĩa kiểu hai ly thủy tinh đựng nước cam vắt còn vun bọt trắng li ti, trên miệng ly còn có nắp đậy, để ngăn bụi bặm và ruồi... Tất cả các món ăn bình dân của miền Nam chính thống, đựng trong tô, trong đĩa lớn, đĩa nhỏ hết sức tươm tất. Tất cả còn nghi ngút khói được đặt trong chiếc mâm thau sáng loáng. Kế mâm là chiếc nồi bằng gang, giở nắp ra thấy cơm gạo nàng hương hạt trọng trường, trắng phau phau, nghi ngút khói tỏa vân vè. Thúy Minh lấy chén vừa bới cơm, vừa tươi cười bảo bạn:

- Cẩm Lệ, chúng ta hãy thử tài nấu bếp của vú Phiến. Đừng khách sáo nghe, bạn phải ăn hết những món trên mâm của vú nấu... trừ khi nào không hợp khẩu vị mình...

Cẩm Lệ linh hoạt vui vẻ nói cười hồn nhiên như những cô gái yêu đời khác. Lúc nhỏ cô được cha mẹ gởi học chương trình ngoại ngữ ở trường dòng bên Công Giáo, mặc dù gia đình không ai đạo Thiên Chúa. Sau này sang Mỹ du học đã ba năm... Cô hấp thụ ít nhiều tánh tình phóng khoáng, tự do của người Tây phương... Nên cô đi đứng ăn nói rất tự nhiên với bất cứ ai, chớ không co ro cúm rúm, hoặc khách sáo... Nhưng hôm nay Thúy Minh nhận thấy Cẩm Lệ có chút trầm ngâm, suy tư, ít nói hơn mọi lúc hai người gặp nhau. Không thấy Cẩm Lệ nhúc nhích gì trước mâm cơm sốt, canh nóng, Thúy Minh lên tiếng mời lần nữa:

- Nào hãy cầm đũa đi chớ Cẩm Lệ...

Cẩm Lệ như giựt mình và trở lại với trạng thái bình thường. Cô nhovn miệng duyên dáng, tỏ vẻ sáng sái tươi vui:

- Em ăn chớ, sao không? Đã đến đây rồi mà ăn ít thì cũng mang ơn người mời, nên ăn mà phải ăn nhiều nữa kia... Chưa ăn mà trông những món thật hấp dẫn quá! Mèn ơi, sao chị cho vú nấu nhiều món vậy? Nếu là bữa cơm thường thì thuộc về cơm nhà giàu rồi đó nghe chị Minh.

Thúy Minh cười, hỏi bạn:

- Thôi ăn đi, để cơm canh nguội lạnh sẽ mất ngon có cô nương....

Cầm Lệ vừa ăn mà miệng luôn lên tiếng khen lấy khen để món này, món kia, và tay cầm đũa chỉ trỏ:

- Xem, món bông súng trộn gỏi tôm càng nướng xé tươi, thịt ba chỉ thái mỏng. Màu bông súng tím nhạt, lẫn lộn có thịt luộc trắng pha tôm màu hồng. Trên đĩa gỏi có rắc đậu phộng rang đậm nhỏ, rau thơm xắt nhuyễn. Bên cạnh là chén nước mắm ớt chua ngọt lác đác nổi trên mặt mấy khoanh ớt sừng trâu chín đỏ và hạt ớt trắng.

Vừa gắp gỏi để vào chén, miệng cười chúm chím, cô nói tiếp:

- Ôi còn món cá sủ churen tương bốc mùi gừng xắt chỉ, hành lá, tiêu cay... Trong tô nước trong vắt loang loáng những chùm sao mỡ, nào là ngò rí, hành hương xắt nhuyễn nổi trên mặt tô canh giò heo hầm củ cải trắng... Ôi thêm mấy con cá rô mè nướng vàng dầm nước mắm xoài sống trong đĩa nữa... Chị Thúy Minh à, bằng những món ăn này ở bên Mỹ dù có tiền, vùng em đang ở có đốt đuốc và đồ mát cũng không làm sao tìm kiếm cho được để mà ăn nữa nghe...

Thúy Minh và Cầm Lệ ăn mê man tàn tích... Vừa ăn Cầm Lệ vừa chắc lưỡi hít hà đủ lời khen các món bà vú nấu... Bữa cơm tàn, các món ăn gần sạch nồi, sạch tô, sạch đĩa... Thúy Minh chồm lấy ly nước cam vắt đưa cho bạn, cười tươi:

- Cầm Lệ cứ ngồi tự nhiên ăn trái cây tráng miệng và uống nước nhắm nhai nghe. Mình bụng mâm xuống bếp rồi trở lên liền, và ở dưới bếp hình như còn nồi chè thượng nữa đó...

Nghe Thúy Minh bảo vậy, nhưng Cầm Lệ cũng phụ bụng nồi cơm theo sau, để tiện díp rửa tay... Thúy Minh lấy khăn khô đưa cho bạn lau tay, còn cô vắt khăn ướt cho ráo để lau bàn, rồi hai người trở lại ngồi vào chỗ cũ tiếp tục nói chuyện. Thúy Minh với tay kéo đĩa trái cây gần bạn và có ý mời ăn. Nhưng cô chưa lên tiếng thì Cầm Lệ bảo:

- Em ăn hết nồi rồi... Bữa cơm quá ngon đi, em nghĩ từ nhỏ đến giờ mình ít khi được ăn bữa cơm nào ngon miệng như chiều nay...

Thúy Minh nhìn Cầm Lệ mắt sáng ngời liếc liếc, miệng cười cười có vẻ không tin:

- Vậy sao, có thiệt không đó?

Cầm Lệ mở to mắt, nghiêm mặt:

- Thiệt chớ, em khen thiệt và nói thiệt mà chị không tin hả?

Thúy Minh cười ngất :

- Tin, tin chớ sao không, vú Phiến nấu ăn thì nứt rồi, bởi hàng ngày mình ăn món bà nấu quen nên không thấy lạ... Giờ đây bạn khen thì mình ngại, tưởng khen lấy lòng cho người nấu bếp vui đó mà.

Thúy Minh như chợt nhớ lại điều gì, cô chồm qua cho gần Cầm Lệ hơn, rồi cười cười nhỏ giọng nhắc nhở:

- Ờ mà này, hồi sáng Cầm Lệ nói là sẽ nhờ chị chuyện gì mà cô chưa nói đó? Bây giờ có còn muốn nhờ nữa không, thì hãy nói đi.

Cầm Lệ tự nhiên trả lời gọn hơ:

- Em muốn phá thai!

Trên mặt Cầm Lệ không hiện ra hỉ, nộ, ái, ố! Cô ta tỉnh queo như chuyện hết sức bình thường, không có gì bực sự! Nhưng mà Thúy Minh thì như đang bị trời giáng búa tạ xuống đầu. Miệng há hốc, cô hỏi:

- Cái gì? Trời đất quỷ thần ơi! Nói chơi hay nói giỡn vậy Cầm Lệ?

Cầm Lệ vẫn tự nhiên:

- Em nói thiệt! Em đã có thai rồi, và em đang muốn phá thai đây!

Thúy Minh chưng hửng tá hỏa tam tinh, mắt thao láo như bị đứng trồng! Những chuyện xảy ra và đề nghị như vậy, với nghề nghiệp khi ở dưỡng đường, cô đã gặp không ít và cũng hết sức bình thường! Nhưng chưa bao giờ xảy ra từ miệng họ hàng phái nữ còn độc thân, hay những bạn gái thân của mình cả!

Thời bấy giờ ngoài xã hội mặc dù đã cởi mở lắm rồi, nhưng vẫn còn nhiều gia đình tồn cổ! Tuy nhiên một người con gái có nếp sống phóng khoáng, tự do, con của gia đình gia giáo, có học, tân tiến khôn ngoan hiểu biết như Cầm Lệ, thì không ai ngờ! Phải, Thúy Minh không thể ngờ, thật sự Thúy Minh không thể ngờ! Nghe lòng buồn hắt hiu, cô nhẹ buông tiếng thở dài, dấu biết rằng khi đã yêu thì tình yêu không biên giới và mù quáng, bắt đầu thì dễ buông ra thật sự khó quá!

Nhưng dứt khoát Thúy Minh không thể nào chấp nhận sự thật! Vì đó là một sự việc ngoài sức tưởng tượng của một phụ nữ tòn cổ như cô! Thúy Minh cảm thấy hơi thở bị hịt hẫng! Bờn như đang bị một vật gì thắt, và đè nặng lên ngực mình. Lặng yên mấy phút, sau đó cô cố hít thở mạnh không khí để lấy lại bình tĩnh. Sự việc xảy ra cho bạn, nhưng tâm tư cô vẫn cảm thấy khổ đau, đắng cay, mĩa mai, chua xót rồi bờn bờn! Cố nén nhưng vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, Thúy Minh lạt giọng:

- Cẩm Lệ đã suy nghĩ kỹ chưa, quyết định phải phá thai sao? Ngoài chị ra, còn có người nào biết việc này nữa không?

Mặt tái mét đanh lại, lạnh lùng và dửng dưng, Cẩm Lệ lên tiếng:

- Không, ngoài chị ra không ai biết chuyện này. Chị nghĩ coi không phá thì làm sao em ăn nói với cha mẹ và họ hàng đây? Bên ngoài còn bạn bè và xã hội nữa... Mỗi người chỉ cho một bãi nước bọt thôi, em cũng đã ngộp thở rồi...

Cẩm Lệ như thấm nỗi đau, cô đỏ mắt khẩn cầu:

- Em nghĩ đã cùng đường rồi mới quyết định như vậy! Nhờ chị giúp em phá thai! Làm ơn giúp em đi chị... người ngoài có thể lơ đi được nhưng với ba má, em không thể để họ đau thương...

Thúy Minh cảm thấy lòng xao xác, đau khổ như chuyện xảy ra của chính bản thân mình! Hồi nào đến giờ cô chỉ giúp cho người bệnh mau khỏe lại và hết bệnh để về với gia đình. Cho đến khi về làm ở dưỡng đường bác sĩ Thuấn, cô có thêm nghề đỡ đẻ giúp cho cho sản phụ... Chớ trong đời từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ lợi dụng nghề mình mà dối dan, hay có ý hại ai, thì đừng nói chi việc ác độc, mất tính người, đi giết mạng sống của một sơ sinh còn trong trứng nước! Ngồi chết trân đó, nhưng đầu óc Thúy Minh suy nghĩ lung lăm. Cô không biết làm sao giúp và trả lời ổn thỏa cho bạn đây? Trong khi cặp mắt van xin của Cẩm Lệ mở to khẩn cầu, và không bỏ sót một sự thay đổi nào trên nét mặt và một cử chỉ nhỏ nào của Thúy Minh! Cẩm Lệ đứng lên, đến bên cửa sổ nhìn trời xa thở dài và buồn bã:

- Chị nghĩ sao, có giúp em được không? Xin cho em biết, vì ngày giờ sắp ra đi và cái bụng sẽ lớn dần... Xin chị, chỉ có chị, em mới tin tưởng là người có thể giúp em thôi...

Thúy Minh miệng như bị khóa cứng lại, tâm hồ rã rời! Ngập ngừng một hồi rồi cô mới lên tiếng:

- Có chuyện gì không giải quyết được giữa hai người sao? Bộ em không muốn kết hôn với cha đứa nhỏ sao? Trách nhiệm đâu phải một mình em, ông ta có biết chuyện này không? Ông là ai đây, con người có tốt không, chị có thể biết không?

Trong nước mắt đầm đìa, Cẩm Lệ than thở:

- Người tốt thì đâu làm ra chuyện... nhưng em cũng có phần "*Một phút lỡ lầm/ Tròn đời ân hận...*" chị ơi! Hắn là một nhân vật có địa vị, và chức phận cao... Em không cho biết, hắn ta cũng chưa có vợ. Em yêu hắn, và hắn cũng yêu em... Em không biết nói sao đây? Em có dò ý mấy lần, nhưng hắn chưa muốn thành hôn! Một người khổ quá đủ rồi, em không muốn lợi dụng bào thai mà kéo hắn làm việc hắn không muốn làm... Như vậy, cho dù hai người có cưới nhau rồi, thì cũng chẳng có nghĩa gì đâu?

Thúy Minh cảm thấy đầu óc tâm trí đang rối rùi, và tối thui như nhuộm mực! Trời ơi, chuyện không phải của mình sao mà khổ sở thế này, phải tính sao cho ổn thỏa bây giờ đây? Không gian như ngừng trôi trước hai người! Thiệt là một sự việc hết sức nan giải cho Thúy Minh! Mặc dầu nỗi đau của cô luôn vằng vặc bên lòng, nhưng cô đã giải quyết cho chính mình rồi đâu đó cũng xong! Giờ gặp chuyện của bạn, thật sự cô bối rối không biết khuyên thế nào, cũng không biết làm sao mà giải quyết cho phải lẽ, cho ổn thỏa...?

Chịu không nổi, Thúy Minh lên tiếng:

- Cẩm Lệ hãy bình tâm nghĩ lại, coi có nên phá nó không? Yêu ông ta, bạn hãy dần lòng và dẹp bỏ tự ái... Cho ông ta biết, xem ông ta suy nghĩ và tính sao đây? Phá thai là việc cuối cùng không thể giải quyết được ở cách khác... Hãy suy nghĩ lại đi Cẩm Lệ, chị thật sự chưa làm việc đó bao giờ... Và cũng không biết làm sao để phá thai!

Thúy Minh thấy thương bạn vô cùng, nhưng trong lòng một cũng không, hai cũng không, dù cho có biết nhứt định cũng không giúp bạn phá thai! Dù cô biết Cẩm Lệ đã nhứt quyết phá cái thai để che giấu cha mẹ, người thân và chòm xóm... Dùng kế hoãn binh và có thể đôi hôm biết đâu bạn sẽ đổi ý, Thúy Minh cương quyết:

- Nếu là chị, chị nhứt định không giải quyết vấn đề bằng cách phá thai đâu! Chị cũng chưa phá thai cho ai lần nào. Cẩm Lệ à, phá thai rất nguy hiểm cho tính mạng của người mang thai lắm... Nhưng nếu em nhờ bác sĩ Thuấn thì chị nghĩ sẽ an toàn hơn. Có muốn chị hỏi bác sĩ dùm em không?
- Đừng, đừng nghe! Nếu cô dượng biết thì má ba em biết, cả thành phố này biết, cả thế giới đều biết cả đó nghe!

Thúy Minh tức mình, câu chuyện giúp người chưa biết ngã ngũ ra sao, mà lại còn bày ý kiến! Thiệt vô duyên, nếu hỏi bác sĩ Thuấn thì Cẩm Lệ cần gì hỏi mình chi cho thêm rắc rối? Thúy Minh ngồi câm miệng như hến, bí lồi không biết khuyên bạn giải quyết như thế nào đây?

Cẩm Lệ thờ dài, mắt buồn dầu dầu nhìn ra đường, phở xá đã lên đèn. Dòng nước sông Cái Khế lớn đầy, đêm nay không trăng nhưng bóng đèn điện trên bờ chói rọi trên mặt nước loang loáng nhấp nhô sóng vỗ từng đợt, từng đợt tiếp nối không bao giờ dứt. Uể oải đứng lên, Cẩm Lệ chép miệng bảo:

- Cẩm ơn chị, cảm ơn vú Phiến đã đãi ăn bữa cơm ngon. Bữa cơm chiều nay em sẽ nhớ hoài. Giờ cũng đã tối rồi, em xin phép về, sẽ gặp lại chị sau nghe. Chị đừng để trong lòng chuyện của em nhờ giúp nữa! Em sẽ suy nghĩ lại, biết đâu có cách khác tốt hơn

Hai người sóng đôi đi bên nhau, mỗi người một ý nghĩ riêng tư. Thúy Minh đưa bạn ra tận lộ lớn. Trước khi bạn chờ xe tới, cô an ủi:

- Ngày mai tan sở buổi chiều, Mỹ Lệ đến dưỡng đường nghe. Chúng mình đi uống cà-phê, lúc đó sẽ nói cho bạn nghe cách giải quyết của mình mà bạn nhờ... Nhớ về nhà tắm rửa cho thoải mái rồi đi ngủ một giấc ngon lành, không được nghĩ ngợi bậy bạ.

Rồi cô nhỏ giọng như nói với chính mình "*Nhờ Ôn Trên đưa đường dẫn lối... Mong rằng sáng mai thức dậy, Cẩm Lệ sẽ có một giải quyết tốt hơn...*" Cẩm Lệ cười gượng:

- Ở được. thôi khỏi phải lại dưỡng đường. Chiều mai tan sở chị đến thẳng quán giải khát và cà-phê "Khánh Ngân" ở bên Ninh Kiều... Chị biết tiệm Khánh Ngân chứ? Em sẽ đợi chị tại đó...
- Chưa đến lần nào, nhưng tìm thì sẽ được... Thành phố Cần Thơ cũng không lớn lắm. Vậy chiều mai sau giờ tan sở mình sẽ đến, hẹn mai gặp ở tiệm "*Khánh Ngân*" nghe Cẩm Lệ.

Chiếc xe ô tô máy chờ Cẩm Lệ khuất sau dốc cầu bên kia, nhưng Thúy Minh vẫn còn tàn nhẫn thẫn thờ đứng đó! Thật sự cô không biết phải làm cách nào để giúp giải quyết vấn đề to lớn của bạn đây? Cô thờ dài, lững thững quay trở về nhà. Bà vú đang rửa tay rửa mặt cho Ái Bình trước khi đi ngủ. Thấy mẹ bước vào cửa, con bé xô tay vú nhẩy ra khỏi chậu nước chạy đến ôm ghì lấy mẹ thiệt chặt! Cô như nghe được tiếng lòng của con. Bé như thầm nói thương nhớ mẹ, mẹ đi đâu lâu vậy? Thúy Minh dang hai tay ôm con vào lòng hôn lấy hôn để. Cô thầm nghĩ "nếu không có con bé này là nguồn an ủi, thì mình chắc không sao chống chọi nổi cho đến ngày nay..." Đưa con vào buồng, buồng mừng xuống. Ru con ngủ say, Thúy Minh mới rón rén bước ra ngoài. Bà vú cũng vừa ăn cơm xong, đứng lên dọn dẹp và đi rửa chén bát nồi niêu. Thúy Minh vừa rót tách nước trà còn nóng hổi, vừa nói với bà vú:

- Xin lỗi, hôm nay bắt vú phải làm nhiều việc quá! Vú nấu ăn thiệt ngày càng tiến bộ và hết sức xuất sắc. Chắc vú lấy làm lạ lắm, vì đột nhiên tôi có người bạn Cẩm Lệ đến thăm nhà và dùng cơm? Cô ấy là cháu vợ của chủ tôi bác sĩ Thuấn đó. Đang đi học ở ngoại quốc, tháng sau cô ta trở qua Mỹ rồi, còn một năm nữa mới xong việc học hành. Cô ta khen vú nấu ăn ngon quá chừng và chuyển lời cảm ơn...

Vú Phiến vui nét mặt, cười hiền:

- Có gì đâu, chỉ là bữa cơm thường thôi mà! Bộ cổ học hết chữ nghĩa bên này rồi sao mà phải qua Mỹ học thêm nữa vậy cô?

Nói đến đó, mắt bà đăm chiêu nhìn ngọn đèn ống khói cao đặt trên bàn như có gì khó hiểu, bà tiếp:

- Ở Mỹ chắc là xa mút tí tè hả cô? Bên Mỹ có gì ta? Nhưng tôi biết nhứt định là bên đó người ta giàu sang, có quần áo đẹp, có bánh kẹo ngon ăn cả đời không hết... Ở nhà lâu, đi xe hơi, như chúng ta bơi xuống chèo ghe ở xứ này chứ gì? Nghe nói điện đót đèn, ga nấu bếp chỉ cần vặn lên là có ngay... Ở đó khỏi chê củi, khỏi gánh hoặc xách nước lên dùng như ở xứ mình, có phải thật như vậy không cô?

Thúy Minh nuốt ngụm nước, tâm tư không vui, nhưng nghe bà vú hỏi, phì cười với bà vú:

- Những gì tôi nghe thấy là từ trong phim, ảnh, sách, báo và bạn bè kể lại... Chớ tôi cũng như vú chưa rời khỏi đất ông Táo thì có đến Mỹ bao giờ đâu mà biết chắc! Làm sao đến xứ lạ quê người đó vú ơi, và mình đến để làm gì đây? Du lịch thì ngàn năm mây bay có tiền mới đi được, vậy có lẽ phải kiếp sau! Kiếp này ráng tu hành, để kiếp sau được đi vòng quanh thế giới, sẽ được thưởng thức mọi điều mới lạ nghe vú...

-

Thúy Minh cầm tách nước trà bước ra ngoài hiên nhà trước. Cô ngồi lên võng đưa cọt kẹt, luồng gió mát thổi qua đong đưa những nhánh cây vú sữa trước nhà lào xào rộn rã... Lộ đá bên kia sông đèn đường vàng vờ, ở mé nước trước nhà Thúy Minh, cây bần mờ bóng nhưng sáng tỏ ánh đèn đom đóm chớp tắt, chớp tắt, như những cây thông ở sân nhà thờ trong đêm Chúa Giáng Sinh. Thúy Minh nhớ tới chuyện Cẩm Lệ nhờ phá thai, mà lòng thêm ngao ngán. Nghĩ đi rồi nghĩ lại, cô nhận biết bạn và mình mỗi người một hoàn cảnh khác nhau

nhưng có cùng một nỗi buồn sâu sắc tâm can... Theo nhịp võng đưa, Thúy Minh cảm thấy sâu não nuốt, nỗi buồn đau da diết thương bạn và thương cho chính mình hơn bao giờ hết!

.....

Chiều hôm đó sau khi tan sở, Thúy Minh đạp xe đến chỗ hẹn gặp Cẩm Lệ ở tiệm cà-phê “*Khánh Ngân*” tại bến Ninh Kiều. Có lẽ ra sớm, nên cô không thấy gần đó có chiếc xe hơi mui trần của Cẩm Lệ. Đó là chiếc xe hơi riêng mà ba má cô giàu có đã đặc biệt mua cho con gái mình. Chiếc xe dành riêng cô lái để làm chân lả lướt trên đường phố Tây Đô. Người ta chỉ thấy trong mùa hè, xe đó đi đó đi đây trong thời gian từ bên Mỹ cô về thăm gia đình. Thúy Minh dắt xe đạp đi một vòng ngoài Bến Ninh Kiều... Mặc dù ở Cần Thơ lâu, và chỗ Thúy Minh làm xẹt ra chừng năm mươi phút là tới... Nhưng cô chưa có dịp dạo phố đêm ở bến Ninh Kiều lần nào. Đứng trên đầu đường Ngô Quyền nhìn xuống. Gie ra ngoài bờ sông một dải xa trên mặt nước, là con đường nổi trên mặt nước đi ra là sân khấu lộ thiên. Ca sĩ trình diễn văn nghệ giúp vui ở đó vào chiều thứ bảy, chủ nhật và những ngày lễ lớn... Nhờ sân khấu nhỏ ở đây mà những danh ca tài tử vang bóng một thời sau này, xuất thân từ Cần Thơ có: nữ ca sĩ Kim Loan sau đổi nghệ danh lại là Mộng Tuyền, nữ ca sĩ kiêm tài tử Băng Châu, nam ca sĩ kiêm tài tử Phước Hậu... Bên trái là công viên có trồng nhiều cây kiểng, có bông hoa khoe sắc thắm. Rải rác có băng ghế đá, có những con đường nhỏ trải đá trắng bóng láng. Sát bờ sông còn có hàng rào chắn đá... Có đò đưa khách dạo trên sông ngắm phố đêm... Tay phải công viên bên kia qua đường ra sân khấu, là cái sân rộng buổi sáng là nơi người ta nhóm chợ. Chiều đến sau khi chợ tan thì những hàng quán lộ thiên bán chè bán cháo, thức ăn, nước uống mọc lên như nấm đang rậm rộ trước mặt cô.

Bên kia bờ sông Cần Thơ có những ngôi nhà lá thập thò cái thấp, cái cao, cái lồi, cái lõm... Và ở mé sông lác đác những gượng cây cao nghều nghệu để các ghe đánh cá chiều về phơi chài, phơi lưới... Ở đó gọi là Xóm Chài. Nắng hoàng hôn tươi thắm buông lơnh nhánh trên mặt nước sông lớn đây. Nắng nhảy nhót trên cỏ cây, hoa lá, trên mái nhà, trên các con đường...

- Thúy Minh, làm gì đứng bất động vậy? Em tưởng chị đã hóa đá rồi chứ...

Thúy Minh cười nhẹ, non nước này mà Cẩm Lệ còn nói chơi được, còn chế diễu được, còn cười ha hả như không chuyện gì xảy ra. Thúy Minh nghĩ cô ta quả thật đúng là một nữ cường nhân!

Thúy Minh quay lại, chỉ bạn:

- Cẩm Lệ xem, theo dòng sông về phía tây, mặt trời chiều rắng đỏ phát ra những vạt nắng ngũ sắc chiếu muôn màu xuống mặt nước sông xanh lơ, trong vắt... Sóng bủa lao xao vào mạn ghe xuồng, những chiếc du thuyền chèo tay. Người lái đò thả lời máy chèo đưa khách nhàn du... In nền trời những vàng mây pha hồng, xanh, vàng, tím, trắng... nhẹ nhẹ trôi. Đàn chim đang bay lả lướt xoải cánh tìm mồi... Và xem kìa Cẩm Lệ, hoa ô môi bị sóng đùa là chẳng dập vờn trôi làm hồng tím mặt nước... Thiệt là hữu tình quá!

Cẩm Lệ cười lớn:

- Mèn ơi, quen biết với chị bấy lâu nay mà em không ngờ chị có tâm hồn tao nhã của văn nhân thi sĩ như vậy. Cảnh sắc này với tâm hồn phàm phu tục tử như em thật sự hết sức bình thường... Còn với chị nó đã trở thành bức tranh thiên nhiên tuyệt tác của tạo hóa rồi... Thôi chúng ta hãnh vào trong đi văn sĩ, thi sĩ, họa sĩ, lời sĩ... của tui ơi!

Cả hai cùng cười, rồi sánh vai bước vào quán giải khát cà-phê “*Khánh Ngân*” Chủ quán như không xa lạ với Cẩm Lệ. Thấy khách quen vào, bà chủ bước nhanh đến đón đả nói cười:

- Xin chào và mời hai cô vào. Có bàn ở vị trí tốt bên trong, tránh xa được tiếng ồn ào, sẽ được yên tĩnh và thoải mái hơn...

Cẩm Lệ nhếch mép chào lại. Cô chẳng nói chẳng rằng, tự nhiên kẹp bóp tay trên nách xách xâu chìa khóa xe đi vào, và Thúy Minh thập thò theo sau. Bà chủ tiệm bước vô căn phòng nhỏ, chỉ có một chiếc bàn, kéo ghế mời hai cô khách ngồi gần nơi có cây dừa kiểng, mắc rải rác bóng đèn màu mờ mờ ảo ảo. Bên ngoài rộn ràng ồn ào bao nhiêu, thì bên trong yên tĩnh bấy nhiêu. Nhờ mấy tấm vách dày, cao chắn ngang và cánh cửa lúc nào cũng đóng kín. Cô hầu bàn trẻ cầm cây viết và miếng giấy nhỏ bước vào, lễ phép:

- Dạ thưa hai cô dùng chi?

Cẩm Lệ hát hàm, bảo:

- Cho tôi ly cà-phê như thường lệ. Còn chị uống gì Thúy Minh?
- Cho tôi ly cà-phê nhạt, có đường...

Cô hầu bàn viết vào tập giấy trên tay, hình như cô ngần ngừ như chưa hiểu rõ. Thúy Minh nhắc lại:

- Cà-phê đừng đậm quá, tôi không uống được, và nhớ cho đường...

Cô bán hàng cười nhẹ:

- Cảm ơn cô, cà-phê phin tôi sẽ đem đường và bình thủy nước nóng ra, cô có thể thêm bột đậm hay nhạt cho vừa ý...
- Ờ vậy cũng tốt... cảm ơn cô.

Cô bán hàng bước ra, thì bà chủ quán Khánh Ngân bước vào vui vẻ mở quạt máy, và bắt chuyện:

- Cô Cẩm Lệ có khỏe không, lâu nay ít thấy cô đến? Tôi tưởng cô trở qua Mỹ rồi chứ?
- Cảm ơn bà tôi vẫn khỏe, không lâu nữa tôi sẽ trở qua Mỹ... Dạo này bà buôn bán vẫn khá chứ?
- Cảm ơn cô, cũng bình thường thôi...

Bà chủ tiệm Khánh Ngân cáo ráo, nước da ngâm nhưng rất duyên dáng ở chiếc miệng và nụ cười. Bà ăn mặc, tóc tai và trang điểm đúng cách, lại ngọt giọng nói và nhỏ nhẹ. Cái hay đó che lấp cái thô kệch của đôi bàn tay cụt ngón đen thui! Khi bà ta bước ra, Cẩm Lệ thì thầm đủ cho Thúy Minh nghe:

- Phòng nhì của Trường Ty Cảnh sát Chương Thiện đó. Trước kia bà ta là thợ uốn tóc... Đồi đời, nay đến đây mở tiệm giải khát để giải khuây... Em biết được chuyện, vì chồng ké của bà ta là cậu họ (bà con xa bên ngoại) của em.

Tiếng nhạc êm dịu và giọng hát trữ tình của ca sĩ thời đại văng vẳng đưa ra từ chiếc máy hát. Hòa với tiếng quạt máy xoay chiều le the rào rào cho gió mát. Hợp với những bóng đèn nhỏ bằng ngón tay cái tỏa sáng với màu sắc nhẹ, mát mắt... Khung cảnh nơi đây khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, thoải mái. Thúy Minh chưa kịp lên tiếng hỏi, thì có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa. Cẩm Lệ chao đôi mày liễu, hát hàm lên tiếng:

- Cửa không có khóa, hãy vào đi...

Cửa bật mở, một người mặc quân phục tươm tắt bước vào. Anh ta bước đến bên Cẩm Lệ lễ phép:

- Dạ thưa cô, ông ở bên ngoài và ông bảo muốn gặp cô...

Cẩm Lệ mở to đôi mắt phượng, có vẻ không vui nói với người lính:

- Chú ra bảo với ông, muốn gặp tôi thì phải vào chờ tại sao tôi phải ra ngoài đó để gặp ông?

Người lính cúi đầu khúm núm bước nhanh ra. Cẩm Lệ coi bộ khó chịu cảm rằm một mình, rồi quay qua Thúy Minh bảo:

- Thiệt là bực! Chắc là bọn mình không thoải mái uống cà-phê chiều nay rồi chị ơi...

Vừa nói đến đó thì Thúy Minh nghe tiếng bước đi nhanh, nhưng nặng và chắc của khoảng vài người. Cửa phòng bật mở, mùi khen khét áo quần ka-ki của lính ủa tới. Nhưng cô chỉ thấy có ba người bước vào. Ông đi giữa có gắn "ngôi sao" trên ve áo nhấp nhánh dưới ánh đèn màu. Ông quay lại bảo với hai người lính hai bên: "Các anh ra ngoài đi, tôi sẽ ra sau..." Ông chào Thúy Minh, rồi tự kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Cẩm Lệ. Thúy Minh khẽ cúi đầu chào lại. Cô lịch sự dợm đứng lên định đi ra ngoài để hai người nói chuyện. Nhưng Cẩm Lệ lạnh miệng:

- Không có gì đâu, chị tự nhiên cứ ngồi đây...

Mặc dù bạn nói thế, nhưng Thúy Minh sẽ ngọt ngào và trơ trên ngồi lại ở đó. Cô đứng lên cúi chào hai người để cáo từ... Trong khi trước mặt cô, giọt từng giọt cà-phê đen như hạt huyền, nhỏ xuống ly thủy tinh trong vắt... Cẩm Lệ có vẻ khó chịu, cô hỏi trống:

- Sao biết tôi ở đây mà đến?

Người đàn ông cười nhẹ, nhỏ giọng:

- Chiếc xe em đã bảo cho anh biết chủ nó ở đâu rồi. Em sắp trở qua Mỹ phải không? Chừng nào em đi, chúng ta cùng dùng bữa cơm trước khi em rời nước nghe... Chiều mai có được không em?

Cẩm Lệ cười nhếch mép, mặt lạnh như tiền:

- Anh thấy cần thiết sao? Cảm ơn anh, thôi đi những ngày sắp tới tôi rất bận rộn...

Như muốn đuổi khéo, cô nói tiếp:

- Giờ gặp nhau đây cũng đủ lắm rồi, coi như buổi gặp mặt cuối cùng... Chúc anh nhiều may mắn trên đường binh nghiệp. Tôi trở về với nếp sống của riêng tôi, từ đây chúng mình coi như chưa từng quen biết. Chúng ta gặp lại nhau để làm gì? Không nên gặp nhau nữa coi bộ tốt hơn... Từ rày đường ai nấy đi.

Người đàn ông như mất tự nhiên, trước sự lạnh nhạt của Cẩm Lệ. Đôi mắt tha thiết khẩn cầu, ông cố nói nhẹ cái giọng nặng đặc sệt của người miền đất Thần Kinh, vùng đất một thời vua chúa. Ông bảo:

- Em không thấy nuối tiếc sao? Em đành lòng và tuyệt tình với anh như vậy sao, Cẩm Lệ?

Cẩm Lệ cười khẩy, buồn bã trả lời:

- Tôi tuyệt tình à? Anh vui sống cho cuộc đời binh nghiệp của mình. Anh không cần đến tình yêu lứa đôi có gia đình và con cái... Chúng ta không có gì tươi sáng ở tương lai, thì còn bận lòng cho nhau chi nữa? Thời gian là chìa khóa mở cửa và sẽ xóa nhòa nhòa mọi thứ, chúng ta hãy quên nhau đi!

Người đàn ông có lẽ chỉ kiên nhẫn đến đó thôi! Ông đứng phắt lên, nghiêm giọng lạnh lùng:

- Vậy anh xin tôn trọng ý của em! Em đi mạnh giỏi, chúc em luôn gặp mọi sự tốt đẹp...

Ông ta đứng lên, cửa phòng bật mở! Những người cận vệ đứng bên ngoài kẻ trước người sau ông cùng bước ra.

Cẩm Lệ ngồi trơ ra đó như tượng đá! Không kịp có một phản ứng nào... Thật sự cô không biết làm gì trong sự gặp gỡ bất ngờ cái người mà cô vừa yêu, vừa hận không muốn gặp lại mà vẫn chờ mong! Và sự chia tay trong lòng cô không bao giờ muốn. Nhưng tự ái cho chính mình và tâm ý của ông. Tất cả đã tạo cho cô thêm ý chí trong quyết định dứt khoát là phải rời xa ông ta! Trong chớp mắt, những gì đã xảy ra thì đã xảy ra đúng theo ý muốn mình. Nhưng Cẩm Lệ cảm thấy bầu trời như sụp đổ, bởi một mắt mát to lớn phủ chụp lên cơ thể, khiến cô như nhũn xuống, và rũ ra... Cô như sắp tan thành nước, sắp biến thành cát bụi, thành không khí... Vì cô không còn sức để kháng cự với bất cứ một sự việc nhỏ nhoi nào từ tâm hồn đến thể xác trong lúc này! Cẩm Lệ gục đầu xuống bàn "*Buồn nào hơn đêm nay, sầu nào hơn đêm nay như ngoài kia gió bão đầy trời...*" Tiếng nhạc êm dịu quyện cùng lời ca buồn nhẹ nhàng như xâu xé tâm can của kẻ đa tình sầu!

Để rồi mấy ngày sau, Thúy Minh và Cẩm Lệ tình cờ gặp lại nhau. Thúy Minh nhẹ giọng niềm nở chào hỏi bạn:

- Sao khỏe không, mấy hôm rày không thấy em đến nhà bác sĩ, bộ em đi đâu hả?

Thúy Minh rủ Cẩm Lệ ghé qua quán nước mía bên đường gần đó. Hai cô vào ngồi khuất bên trong. Vẫn nét mặt mang nhiều tâm sự, Cẩm Lệ trông tiều tụy xuống sắc thấy rõ:

- Em về quê thăm ngoại trước khi đi...

Chỉ nói được bấy nhiêu, cô ngả đầu vào vai Thúy Minh thổn thức:

- Hôm chúng ta đến tiệm giải khát Khánh Ngân uống cà-phê. Chị đã gặp và thấy rồi, ông ta là cha đứa bé trong bụng em! Nhưng chị đừng có tưởng lầm là em đang khóc vì thương yêu, hay sợ mất ông nghe. Với em, ông chỉ là người khách qua đường không hơn không kém. Em quen nếp sống tự do ở xứ người rồi... ông ta chẳng có ảnh hưởng gì với tâm tình của em cả... Em khóc vì tiến thoái lưỡng nan không biết có nên giữ đứa nhỏ trong bụng mình hay không?

Thúy Minh biết Cẩm Lệ là một phụ nữ có nếp sống tự do theo Âu, Mỹ. Nhưng cô là người khôn ngoan, có học thức, biết người biết ta. Cô không phải là thành phần sống điên cuồng, thác loạn thiếu suy nghĩ đâu... Theo nhận xét của mình, Thúy Minh nghĩ Cẩm Lệ lần này đã lọt lưới tình rồi. Nhưng cô ta vì lòng tự ái không chấp nhận sự thật, và cũng vì yêu nên tôn trọng đối phương, thà mình hy sinh chứ không để đối phương bị gò bó.

Thúy Minh nhìn bạn, lạnh miệng:

- Đừng bỏ, hãy giữ lại nghe Cẩm Lệ! Là một sinh mạng đó, phải nhận lãnh trách nhiệm mình đã gây ra! Xin nghe lời chị đi, em sẽ thương yêu nó vô cùng. Nó sẽ là nguồn an ủi hạnh phúc của em... Hãy nuôi nó khôn lớn, dạy dỗ nó thành người tốt đó là thiên chức của người mẹ... Nghe chị, em sẽ làm được và làm rất tốt. Chị nhớ có lần em đã nói ở Âu Mỹ nam nữ ngoài mười tám tuổi được quyền tự do luyến ái. Không chồng, không vợ vẫn có quyền nuôi con được mà... Không cần biết, không e ngại tiếng tăm hay ai cười chê ngạo báng mình... Vậy đừng phá nó nghe Cẩm Lệ, hãy sanh nó ra, nghe chị hãy sanh nó ra! Nếu bỏ nó em sẽ hối hận, và hối hận này sẽ giết hại cuộc đời em. Chị van xin, hãy giữ nó nghe Cẩm Lệ!

Thúy Minh chạnh lòng nước mắt trào tuôn... Hai cô đều khóc! Thúy Minh khóc cho bạn và khóc cho chính mình... Dòng lệ của mỗi người có mỗi nỗi buồn sâu kín riêng! Thúy Minh nói lời hụt hẫng sưng nước mắt:

- Cẩm Lệ à hãy nghe chị khuyên. Còn không bao lâu nữa em đi rồi, ba má họ hàng ai mà biết em có thai. Qua bên toàn là những người xa lạ, họ có biết chi về em đâu? Nếu cảm thấy ngại thì em nói với họ là đã thành hôn bên này rồi... Em đừng lo, không có lợi lộc gì thì ai ở không mà "*Vạch lá tìm sâu/ Ăn cơm nhà nói chuyện thiên hạ...*" hoài nhứt là người Âu, Mỹ nổi danh là "*Phớt tình như Ang-Lê*" có phải không? Chị năn nỉ em giữ nó nghe Cẩm Lệ... Nếu đối để em không muốn nuôi thì sanh rồi cho chị, chị sẽ nuôi nó và xem nó như con ruột Ái Bình của mình.

Cẩm Lệ quệt nước mắt, mỉm cười:

- Em không ngờ chị hôm nay nói chuyện hay như tiểu thuyết. Chị giống y chang như mấy bà già trầu vậ. Yên tâm đi, em sẽ suy nghĩ lại, vì những gì chị nói nghe cũng bùi tai lắm...

Hai cô uống xong mỗi người ly nước mía. Thúy Minh lanh lẹ đi ra trả tiền trước. Cẩm Lệ nhìn bạn mỉm cười lắc đầu:

- Sao lúc nào chị cũng giành trả tiền hết vậy? Lần này nhường cho em trả đi. Chúng mình còn gặp nữa mà lo gì không có lúc chị trả? Em sẽ ăn nhà hàng để chị trả mà còn trả nhiều nữa kia... Cảm ơn chị, thôi mình chia tay, để chị về, kéo con bé Ái Bình tưởng dì Cẩm Lệ bắt cóc má nó...